

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ วันนี้วันหยุด วันหยุดราชการ วันรัฐธรรมนูญ วันรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญ
เวลาพระปกเกล้าฯ พระราชทานให้ พระราชทานให้แล้วนะ ชาวไทยดีใจๆ มันจะเสมอภาค มัน
จะเท่ากัน แล้วมันเท่าใหม่

มันไม่เท่าหรอก แต่มันเป็นสัญลักษณ์ มันมีรัฐธรรมนูญมันก็ดีนะ มันเป็นกติกา
กฎหมายส่วนใหญ่ที่รัฐบังคับใช้ไม่ได้ รัฐธรรมนูญรับรองสิทธิความเป็นมนุษย์ รับรองความเชื่อ
มนุษย์จะนับถือสิ่งใดก็ได้ รัฐธรรมนูญไง แล้วเวลาใครจะมารังแก ใครจะมาเบียดเบียน มันก็
ต้องมีสิ่งที่เป็นกติกา

วันรัฐธรรมนูญ พอรัฐธรรมนูญแล้วจะมีสิทธิเสรีภาพ จะเจริญรุ่งเรือง เจริญรุ่งเรืองที่ไหน
เจริญรุ่งเรืองขึ้นมา รุ่งเรืองของใคร ถ้ารุ่งเรืองของใครนะ มันต้องอยู่ที่การกระทำไง

วันรัฐธรรมนูญนี้เป็นกติกา แต่สังคมไทย คนไทยด้วยกัน เกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานะ ทำการวิจัยๆ เขาบอกคนไทย ประเทศไทยทำบุญมากที่สุด
เลย มากที่สุดเพราะอะไร มากที่สุดเพราะเราหวังใจ เราหวังคุณงามความดีของเรา เราทำคุณ
งามความดีของเรา ถ้าคุณงามความดีของเรา การเสียสละๆ เวลาเราเสียสละขึ้นมา เราอยากจะทำ
คุณงามความดีก็เป็นการทำบุญ

เขาทำวิจัย คนที่ทำบุญมากที่สุดคือในประเทศไทยๆ ประเทศพม่าเขาแข่งกันว่าใครจะ
ทำบุญมากกว่ากัน

การทำบุญนั้นมันทำบุญเพราะว่าเราได้ปลุกฝังมา ดุสิต พ่อแม่พาลูกมาวัดๆ คำว่า “พา
ลูกไปวัดนะ” มันมีความสำคัญ มีสัจจะมีความจริงนะ

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ท่านบอกเลยนะ เวลาพวกชาวยุโรปเวลาเขาทุกข์เขายากกัน เขาไปหาจิตแพทย์ เขาต้องเสียเงินเสียทองเพื่อรักษานะ รักษาเรื่องชีวิต รักษาทุกอย่างเลย เมืองไทย พระเป็นจิตแพทย์ เวลาคนทุกข์คนยากขึ้นมาไปหาพระๆ แล้วไม่เสียตังค์ด้วย คำว่า “ไม่เสียตังค์”

เหมือนทางตะวันตกนะ เวลาทุกข์เวลายากไปหาจิตแพทย์ทั้งนั้นนะ นี่เรื่องความเชื่อของเขา

ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ท่านพูดเอง นี่เราไม่เห็นความสำคัญไง พอไม่เห็นความสำคัญ ในสังคมทุกสังคม ในครอบครัวของเรา เรามีลูกมีเต้าของเราเข้ามาใช้ไหม

นี่เหมือนกัน ในพระพุทธศาสนาฉันมีครูบาอาจารย์ใช้ไหม มันก็มีผู้บวชใหม่ ผู้บวชใหม่ก็ต้องขอนิสัย ถ้าขอนิสัย เขาประเพณีปฏิบัติขึ้นมา เขามีคุณธรรมมากน้อยแค่ไหน มันก็เหมือนกับทางการแพทย์ การแพทย์ที่ผู้มีประสบการณ์มากน้อยแค่ไหน แล้วแพทย์พาณิชขึ้นมาเขาก็หาผลประโยชน์ของเขา

นี่ก็เหมือนกัน บวชมา บวชมาแล้ว ถ้าบวชมาเห็นภัยในวัฏสงสารนะ เวลาคนบวชๆ เราบวชเพราะอะไร เวลาคนบวช ก่อนที่จะบวชเรามีเพื่อน เพื่อนมันไม่ยอมให้เราบวชนะ มันพูด จำจนปานนี้

“กูไม่เชื่อหรอกว่าไปกินมือเดียวแล้วมันจะมีความสุข กูไม่เชื่อ”

เขาพยายามคัดค้านจะไม่ให้เราบวชไง เราก็เรื่องของเขา เพราะเขามีความคิดของเขาอย่างนั้นไง เวลาเราบวชขึ้นมา เราบวชเพราะเราแสวงหาของเราเอง เราแสวงหาของเราเอง

เวลาเราอยู่กับสังคม มันไม่มีอะไรเป็นความจริงเลย ตั้งแต่เด็กนะ ถามตัวเองว่าอะไรเป็นความจริงๆ อยู่กับเพื่อน อยู่มาด้วยกัน มันไม่จริงสักอย่างหนึ่ง

มันไม่จริงสักอย่างเพราะมันเป็นสมมุติไง มันอยู่ที่อารมณ์ของคนไง แล้วก็แสวงหาไปแสวงหามา มองมาที่พระ ทำงานอยู่ที่บ้าน เข้าขึ้นมาพระภิณฑบาตหน้าบ้าน

เออ! มันน่าจะตรงนี้ มันน่าจะตรงนี้

ก็แสวงหามา นี่การแสวงหามา สิ่งที่แสวงหามานะ นี่เห็นภัยในวัฏสงสารเรามาบวช เวลาบวชแล้ว คนที่เห็นภัยในวัฏสงสารเขามีเป้าหมายของเขา เขามีเป้าหมายของเขา เขาอยากจะพ้นจากทุกข์ไง ถ้าพ้นจากทุกข์ขึ้นมา ถ้ามีครูบาอาจารย์เป็นผู้อบรมสั่งสอน เราจะให้ครูบาอาจารย์เป็นผู้อบรมสั่งสอนแล้วเราพยายามจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เวลาหลวงตาท่านบอกเลย “หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมเรามา หลวงปู่มันเป่ากระหม่อมเรามา”

เวลาครูบาอาจารย์ที่เป่ากระหม่อมมานะ เวลาคน ใครเป็นพ่อคนแม่คน ในชีวิตประจำวันของเรา เราอยู่ในสังคม สังคมมันไวใจได้มากน้อยแค่ไหน ทำหน้าที่การงานของเรา มันจะสะดวกราบรื่นมากน้อยแค่ไหน เราก็พยายามฝึกอบรมลูกของเรา อบรมลูกของเราให้มันฉลาด ให้มันมีที่ยืนในสังคม นี่ในครอบครัวพ่อแม่ปู่ย่าตายายนะ ถ้าลูกหลานประสบความสำเร็จ มีความสุข มีความพอใจของมัน

นี่ก็เหมือนกัน ศาสนทายาท ธรรมทายาท เวลาครูบาอาจารย์ท่านปรารภน่ายิ่งกว่านั้น หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านทำเป็นตัวอย่างๆ

“ทำให้มันดูมันยังไม่ทำเลย จะไปเทศน์สอนอะไรมัน”

แต่หลวงปู่มั่นท่านโขกท่านสับของท่าน ท่านโขกท่านสับเพราะอะไร เพราะเราไม่รู้เท่าทันไง

รัฐธรรมนูมันออกบัญญัติใช้แล้วต้องเสมอภาค ต้องเท่ากัน เราก็อ้างนะ อ้างว่ากฎจะเอาอย่างนั้น กฎจะเอาอย่างนี้ อ้างรัฐธรรมนูไง

นี่ก็เหมือนกัน เวลาประพฤติปฏิบัติเข้าไปแล้วมันมีกิเลส มีตัณหา มีความทะยานอยาก มีกิเลส มีตัณหา มีความทะยานอยาก ทุกคนก็อยากจะบรรลุธรรมเพื่อถึงเป้าหมายของตน แล้วเวลาจินตนาการขึ้นมา มันอารมณ์ของมัน มันแปรปรวนไปในใจขึ้นมา มันจะเป็นความจริงมาจากไหน ถ้ามันไม่เป็นความจริงขึ้นมา

ครูบาอาจารย์ท่านผ่านกิเลสไฉยวไฉยวน ไฉยไฉยเห่ ไฉพลิกไฉแพลงในใจ ท่านผ่านมาหมดแล้ว กิเลสบังเงาๆ

หลวงตาท่านบอก หน้าฉาก หลังฉาก นี่มันบังเงาไป อ้างว่างๆ ว่างๆ

ว่างๆ มันไม่เห็นผล ว่างๆ หลวงตาท่านไม่เอาหรอก ว่างๆ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ ธรรมทั้งหลายมาแต่เหตุ มันต้องมีที่มาที่ไปสิ มันต้องมีการกระทำสิ แล้วเวลากระทำมันทำแล้วมันจะประสบความสำเร็จไปทีเดียวเลยหรือ ถ้ามันทำแล้วมันไม่ประสบความสำเร็จ ครูบาอาจารย์ท่านก็เป็นแบบอย่าง

เราเคยไปอยู่กับหลวงตานะ เวลาพระนอนใจ คิดดูตอนนั้นท่านอายุก็ ๗๐-๘๐ แล้ว เวลาพระนอนใจ ท่านอดอาหารเลยนะ

ท่านจนขนาดนั้นอยู่แล้วทำไมต้องอดอาหาร ท่านอดอาหาร ๓-๔ วันนะ พระหายไปครึ่งหนึ่งเลย เวลาพระลืมตัวนะ ท่านอดอาหารเลยนะ

เราจะบอกว่า ท่านต้องทำอะไร พระอรหันต์นะ วิมุตติสุขในใจของท่านแล้วท่านต้องทำอะไรอีก แต่ในเมื่อลูกศิษย์ลูกหามันลืมตัว มันไม่มีใครเอาจริงเอาจังนะ ท่านอดอาหาร พอท่านเริ่มอดอาหาร พระรู้ ท่านอดอาหารให้เป็นแบบอย่าง เป็นแบบอย่างให้พระเล็กพระน้อยอย่าลืมตัว อย่าลืมตัว เราต้องมีสติมีปัญญาของเราตลอดเวลา เราทำของเรา นี่ท่านอดเป็นแบบอย่างนะ เวลาอดเป็นแบบอย่าง ท่านก็อบรมบ่มเพาะมา

คำว่า “อบรมบ่มเพาะมานะ” องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้พระองค์เดียว สถิตา เทวมนุสสุสานิ สอนสามโลกธาตุ สอนได้หมด สอนได้หมดใจ

เวลามันทุกข์ใจ เทวดา อินทร์ พรหมมาฟังเทศน์ เทวดา อินทร์ พรหมนะ ทิพย์สมบัตินะ ทำไมต้องมาฟังเทศน์องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทำไมต้องมาหาหลวงปู่มัน เป็นเทวดา แล้วมันก็ควรมีความสุขสิ มันเป็นทิพย์สมบัติทั้งนั้นนะ แล้วมันทุกข์มันร้อนอะไร ถ้ามันทุกข์มันร้อนอะไร เห็นไหม

เวลาหลวงตาท่านอดอาหาร ไม่ให้ลืมตัว

ไปเสวยทิพย์สมบัติ แหม! มีความสุข เวลาแสงมันเริ่มเบาลง ทิพย์สมบัติเริ่มจางลง มันชราคร่ำคร่า มันต้องหมดอายุขัย ถึงตอนนั้นนะ โอ้โฮ! เราจะไปไหน เราทำมาแล้วเราลืมตัวไป

นี่ก็เหมือนกัน ตอนนี้ร่างกายเราแข็งแรง เราบวชมาเป็นพระ บวชเป็นพระ สาวกสาวกะ ได้ยินได้เห็นมา ครูบาอาจารย์ท่านทำเป็นแบบอย่างมา ถ้าทำเป็นแบบอย่างมา เราพยายาม ขวนขวายของเรา เวลาทำขวนขวายของเรานะ ไปเดินจงกรม นั่งสมาธิภาวนา

หลวงตาท่านย้ำประจำ ใ้คนที่ว่าทุกข์เหน้อยยากลำบากนะ อย่าเพิ่งพูด ถ้ายังไม่ได้นั่ง ภาวนา ถ้ายังไม่ได้เดินจงกรม นั่งสมาธิ อย่าเพิ่งพูด

เพราะอะไร เวลามานั่งสมาธิภาวนาไปแล้ว มันเป็นสิทธิของเราใช่ไหม เวลามันเจ็บมัน ปวดมันก็อยากจะเคลื่อนไหว เวลามันมีอะไรขึ้นมามันก็อยากจะหนี แล้วจะหนี นี่ไง ก็หนีไปสิ หนีไปเรื่อย ๆ

แต่ถ้าเผชิญหน้าไปกับมัน เผชิญหน้าไปกับมันนะ เวลาท่านนั่งตลอดรุ่งของท่าน ท่าน พูดเอง มันเหมือนกับกองไฟทั้งกองมาเผาเราเลย เวลาเวทนามันแก้กล้าขึ้นนะ

แล้วเวลาคนภาวนา เวลา ๒-๓ ชั่วโมง หลานเวทนามันมา พ่อเวทนามาสู้กับมัน มัน ปล่อยมันวางลง นั่งต่อเนื่องไป ๔-๕ ชั่วโมง เดี่ยวพ่อเวทนามันมา เวลา ๗-๘ ชั่วโมง เดี่ยวปู่ เวทนามันมา

เวลาพิจารณาไปแล้วมันปล่อย มันปล่อยแล้วคนมีชีวิตใจ ออกมารับรู้ เดี่ยวเวทนาก็มา อีก เวทนาก็พิจารณาต่อเนื่องไป จากหลานมัน จากพ่อมัน จากแม่มัน จากปู่มันนะ แล้ว เราเอาชนะคะคานมันไปตลอด เห็นไหม

นี่เวลาท่านนั่งภาวนาของท่าน แล้วเวลานั่งภาวนาของท่านนะ ท่านบอกว่า ถ้ายังไม่ได้ นั่งภาวนา ยังไม่ได้เดินจงกรมนะ ใ้ที่ว่างงานหนักงานหนา อย่าเพิ่งพูด อย่าเพิ่งพูด เพราะงาน ภาวนาเราสละตาย

เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา สิ่งใดที่มันประสบความสำเร็จมันก็ขึ้นใจของมัน แต่ เวลามันทุกข์มันยากขึ้นมา แล้วพอเรามีความรู้สึกนึกคิดใช่ไหม ก็เลสมันเสียแล้ว เดี่ยวพุงนี้ ไปทำงานไม่ได้นะ เดี่ยวนั่งไปแล้วเดี๋ยวจะเจ็บไข้ได้ป่วยนะ พอนั่งไป เดี่ยวมันจะตายนะ เวลาถ้า มันยังไม่ฟังนะ มันบอกเดี๋ยวจะตายนะ เซเลยละ

แต่เวลาคนที่มีสติมีปัญญานะ อะไรตาย ขอดูหน้ามัน ขอดูหน้าซี อะไรตายก่อน

เวลาเราดับไฟ เราชักฟืนไฟออก มันเริ่มมอดไหม้ มันเบาลงเราก็เห็น ใสนี้ถ้ามันจะตายก็ขอดูความตายสิ แต่ถ้าเราไม่มีสติปัญญา พอจะตาย เราก็เลิกเลย

แต่ถ้ามีสติปัญญานะ เวลามันจะตาย ดูซิอะไรมันจะตายก่อน ลมหายใจมันจะปล่อยก่อนใช่ไหม หรือใจมันจะขาดเลย พอไปแล้ว พอไล่เข้าไปๆ ไม่มีหรอก พอไม่มี ใส่กิเลสที่มันยุว่า มันจะตายๆ นะ มันผิดหวัง พอมันผิดหวังมันก็เบาลง พอเบาลง ลงสมาธิ ว๊าบ! เป็นสมาธิโดยสติพร้อมนะ เวลาที่มันจะลงขนาดไหน สติปัญญามันจะตลอด

แต่ของเรามันไม่ใช่ เวลาคนภาวนาไปแว็บ หายเลย หรือว่าไม่เป็นสมาธิแล้วค่อยรู้เลยเห็นไหม มันไม่ต่อเนื่อง เพราะมันไม่มีความชำนาญ

พอมีความชำนาญขึ้นมา มันจะเข้าหรือมันจะออก เราเป็นคนดูแล เราเป็นคนรักษา เวลาจิตมันเสื่อม จิตมันเสื่อม เราอดนอนผ่อนอาหารขึ้นมา พยายามบำรุงมันขึ้นมา บำรุงขึ้นมาแล้ว เวลาเข้า เวลาออก

เวลาหลวงตาท่านสอน วันนี้ภาวนาดีมาก วันนี้เป็นสมาธิ เราทำอย่างไร เราวางอารมณ์อย่างไร เราคิดอย่างไร นี่เราดูแล นี่ถ้าเราทำของเรามันเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติปฏิภาณ เป็นการกระทำไ้

วันนี้วันรัฐธรรมนูญ ถ้าวันรัฐธรรมนูญแล้ว มีกติกาแล้ว ทุกคนจะเสมอภาค สิทธิเสรีภาพเท่ากันหมด ไม่มี

ธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา ถ้าเป็นศาสดาของเรา ธรรมวินัยเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม วิมุตติสุขในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เอากิริยา เอาวิธีการสั่งสอนเรา

หลวงตาท่านเรียนจบมหา ท่านบอกว่าท่านดูในพระไตรปิฎก ท่านไม่ได้พูดถึงผลเลย โสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ท่านพูดถึงการละสังโยชน์ ละสังโยชน์เครื่องร้อยรัด สิ่งที่มีร้อยรัดอารมณ์กับความรู้สึกเราไว้ กิเลสมันร้อยรัด เวลาพิจารณาไปแล้วใช้เครื่องร้อยรัดนี้มันขาด แล้วมันเหลืออะไร สิ่งที่มีมันเหลือๆ เวลาครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติไป ท่านรู้จริงเห็นจริงในใจของท่าน ความรู้จริงเห็นจริงในใจของท่านเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติปฏิภาณไ้

ธรรมและวินัย เราเป็นชาวพุทธ ภูมิใจนะ พระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา ภูมิใจกัน
มาก

ภูมิใจก็ส่วนภูมิใจ ภูมิใจมันเป็นบุญกุศลไง เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบ
พระพุทธศาสนานะ ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ ไม่มีคนที่ประพฤติปฏิบัติที่มันพ้นจากทุกข์ไป เกิด แก่
เจ็บ ตาย ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันยืนย่นในใจหลวงปู่มันนะ มันยืนย่นในใจของครูบา
อาจารย์ที่ท่านเป็นจริง มันถึงสำคัญตรงนี้ไง สำคัญที่ว่าพระพุทธศาสนาไม่ให้เชื่อสิ่งใดๆ เลย
ไม่ให้เชื่อนอกพระพุทธศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระธรรมคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า วิธีการ ความสัจจะจริง
ท่านพูดถึงวิญญูะ มหาสมัย เวลาเทศน์ เทวดาก็มา พรหมก็มา เวลามาฟังเทศน์ใน มหาสมัย
เวลาสวด นั้นนะคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น

เวลาคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น สิ่งที่มีมันเป็นตามความเป็นจริงอันนั้น ถ้าความเป็น
จริงอันนั้น แล้วเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราต้องไปรู้อย่างนั้นใช่ไหม...ไม่ใช่

เรารู้หัวใจของเรา ที่การกระทำ เวลาจิต จิตมันจุติลงในใจ ในกรรม ในน้ำครำ ใน
โอบปาทิกะ จิตที่เกิด เวลาเกิดนี้บุญกุศล แล้วเกิดมาเป็นเรานี่ไง

เวลาเกิดเป็นเรา เกิดเป็นเราด้วยบุญกุศล ได้มนุษย์สมบัตินี้มา มนุษย์สมบัตินี้ทำอะไร
กัน เอามาทำอะไร เอามาทำอะไร เอามาทำมาหากินหรือ เพราะนี่เรื่องโลกใจ แต่ถ้าคนมี
สติปัญญานะ ทำมาหากิน เพราะสิ่งมีชีวิต สิ่งมีชีวิตต้องมีอาหาร มีปัจจัยเครื่องอาศัย แล้วเรา
ละ แล้วเราละ

นี่ไง ถ้ามีสติปัญญา เราถึงชวนช่วยกันมา พยายามประพฤติปฏิบัติ พยายามทำจริง
ขึ้นมา

รัฐธรรมนุญ ความเสมอภาคเขามีไว้เป็นกฎกติกา แล้วใครทำมากทำน้อยนั้นอีกเรื่อง
หนึ่ง ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรม เป็นสัจจะเป็นความจริงเลย
ไม่ใช่กติกา มันเป็นความจริง จริงแท้ๆ แล้วเราพยายามจะทำประพฤติปฏิบัติกันให้เข้าสู่ความ
จริงนั้น ถ้าเข้าสู่ความจริงนั้นได้ ปัจจัยตั้ง สันติภูมิเป็นเรื่องราวของเรา เห็นไหม

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ ปรรณารือสัตว์ชนสัตว์ฯ เวลาปรรณารือสัตว์ชนสัตว์ไปรือที่ไหน รือสัตว์ชนสัตว์ ดูลิ เจ็บไข้ได้ป่วยไปโรงพยาบาล เขาเซ็นเข้าโรงพยาบาลเลย รือสัตว์ชนสัตว์อย่างนั้นหรือ จะกดปุ่มเรียกกู้ชีพไหม รือสัตว์ชนสัตว์อย่างนั้นหรือ...ไม่ใช่

รือสัตว์ชนสัตว์ท่านชี้เข้ามาที่ใจของเรา แล้วเราค้นคว้าหาหัวใจของตนให้เจอ แค่ทำ
ความสงบได้ สัมมาสมาธิฯ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

เราเย็นเย็นทุกวัน สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี

จิตที่มันทุกข์มันยาก เวลากิเลสมันยุมันแห่ที่มันแบกมันหาม แบกหามทวิฏฐิมานะด้วย
จริตนิสัย เพราะคนยึดติดไม่เหมือนกัน แต่ละคนชอบไม่เหมือนกัน แต่ละคนมีทุกข์มียากไม่
เหมือนกัน เพราะจริตนิสัย เพราะกรรมของสัตว์ กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน การกำเนิด
มานี้ สิ่งทีในหัวใจมันแบกรับภาระไว้ทุกข์ยากมากน้อยแค่ไหน

เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโ
หายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโ บริกรรมให้มันไปอยู่ที่พุทโฯ อยู่ที่ชื่อก่อน เวลามันปล่อย
วางเข้ามา ปล่อยวางเข้ามามันจะรู้จัก สมาธิเป็นอย่างไรมันจะรู้จัก

สมาธิยังทำกันไม่เป็นเลย แต่เวลาบอกว่าพระพุทธศาสนา ศาสนาแห่งปัญญา เราก็คิด
จินตนาการกัน จินตนาการกันแว้งว้าง ผ่องแผ้ว ใสสะอาด

อากาศมันก็ใสสะอาดนะ มนุษย์ทั้งนั้นสร้างสิ่งสภาวะแวดล้อมให้อากาศเสีย นี่มันเป็น
สัจจะเป็นความจริงของมันอยู่แล้ว กิเลสเราต่างหาก กิเลสเราต่างหาก

รูปอันวิจิตร ของที่ดงามสวยงามสูงส่งขนาดไหนไม่ใช่กิเลส เพชรนิลจินดาไม่ใช่กิเลส แต่
ต้นหาความทะยานอยากของคนที่ยากได้ยากดี ยากซึ่งเขามาต่างหากคือกิเลส

นี่ไง สัจธรรมมันเป็นสัจธรรมของมันวันยังค่ำ แต่เพราะกิเลสต้นหาความทะยานอยาก
ของเราไง ถ้าเรามีสติปัญญา เราหายใจเข้านี้กพุท หายใจออกนี้กโจนมันปล่อยวางได้

ถ้ามันไม่ปล่อยวางได้ มันไม่หดเข้ามาเป็นตัวของมันเอง มันจะไม่มีธรรมโอสธ มันไม่มี
รสของธรรม มันไม่มีสัจธรรม

ถ้ามีสังขารขึ้นมา สัมมาสมาธิฯ สมาธิมันเป็นสากลอยู่แล้ว จะลัทธิศาสนาใดเขาภูมิใจนะ เวลาโต้แย้งกันนะ ของเราก็ทำสมาธิ

สมาธิคือสมาธิใจ แต่มันไม่มีมรรค งานไม่ถูกต้อง งานถูกต้องที่เราแอบเหงื่อต่างน้ำกันนี้เป็นงานประกอบอาชีพ เวลามรรคมันเกิดนะ นี่ปัญญาชอบ มันไม่เป็นอย่างที่เราจินตนาการกัน เราเอาพระไตรปิฎกมาได้มาแย้งกัน มาขยายความ ไม่ใช่

นั่นเป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธวิสัยด้วย คิดอย่างไรก็คิดไม่ได้ คิดไม่ถึงหรอก มันเป็นอจินไตย ๔ อจินไตย ๔ พุทธวิสัย กรรม โลก โลกนี้เป็นอจินไตย ฌาน ความสงบที่มันลึกซับซ้อนแตกต่างกัน อจินไตย ๔ อย่าคิด อย่าคาด อย่ามันหมายมัน

เราทำความเข้าใจของเราเข้ามา เรามีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน เราจะทำให้เราสงบ

เราเป็นคนที่มีบุญกุศลที่สำนึกถึงตัวเราเองได้ ไม่มีทรัพย์สมบัติใดในสามโลกธาตุนี้มีค่าเท่ากับใจของเรา เพราะมีเรา ทุกอย่างในโลกนี้ถึงมี แต่ในปัจจุบันนี้ เพราะมีเรา สิ่งในโลกนี้มี สิ่งในโลกนี้ก็วางมันไว้นั่น แต่สิ่งที่เรายังค้นหาไม่เจอคือหัวใจเราต่างหาก เรายังไม่เห็นความเป็นจริงในใจของเราเลย เราก็พยายามจะมาประพฤติปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้

เวลาเราจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราอย่าไปอยาก อย่าไปปรารถนาสิ่งใดให้มากเกินไป เราปฏิบัติเพื่อบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลานั้นสมาธินี้จะ บุญกิริยาวัตถุ

คำว่า “บุญกิริยาวัตถุ” เราจะนั่ง เราจะนอน เราทำด้วยความสติเสรีภาพของเราได้ทุกอย่าง แต่เราเสียสละ เราเสียสละมานั่งสมาธิ เอาร่างกายและจิตใจนี้บูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะได้มากได้น้อย เราปฏิบัติบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วถ้ามันเป็นผลขึ้นมาของ เรา ถ้ามันเป็นผลขึ้นมา มันสงบขึ้นมา ทุกอย่างเป็นของเรา

แต่เราปฏิบัตินี้เราบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเอาร่างกายและจิตใจของเราบูชาของค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันจะเป็นบุญใหม่ มันเป็นบุญเป็นกุศลนะ

แต่ที่มันเป็นไม่ได้เพราะความเร่าร้อนภายในหัวใจใจ ไฟของกิเลสมันดินมันร่น มันเลยนั่งไม่ได้ เดินไม่ได้ ไม่สะดวกไม่สบาย

เราพยายามบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะคุ้มครองหัวใจแบบนั้น หัวใจของคนที่มีสติ มีสมาธิสำนึกที่จะบูชาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะคุ้มครองหัวใจอย่างนั้น ไม่ให้กิเลสมันล่อ กิเลสมันหลอก กิเลสมันปลิ้นปล้อนจนเกินไป เราพยายามฝึก เราพยายามประพฤติปฏิบัติของเราขึ้นมาให้เป็นปัจจัยตัดัง เป็นสันติภูมิ เป็นบุญกุศลของเรา เห็นไหม

สิทธิเสรีภาพ จิตใจเหมือนกัน เป็นสมาธิเหมือนกัน สัมมาสมาธิเป็นสากล ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่ใครๆ ทั้งสิ้น มันเป็นตัวของมันเอง แล้วไม่ต้องมาโม้ว่าเป็นอย่างไร ไร้สาระ ให้มันเป็นขึ้นมากลางหัวใจของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติต่างหาก มันถึงจะเป็นความจริง เอวัง